

HỒI 80

TÂM SỰ CỦA LÃO MA ĐẦU

N

ói xong Mộ Dung Đại nhắc đầu chàng dựa vào người nàng, rồi kê bát nước sát miệng, ra dấu bắt uống.

Thượng Chí then, nóng rang cả người, nhưng không còn chút hơi sức nào, muốn vùng dậy cũng chẳng được nào. Chàng hợp mấy ngụm nước, rồi lắc đầu tỏ ý không uống nữa.

Đặt bát nước xuống, nàng vòng tay ôm choàng lấy Thượng Chí ép sát vào người, đôi má ửng hồng nép sát đầu Thượng Chí.

Ánh đèn leo lét, không đủ soi sáng căn nhà nhỏ, bóng tối núp kỹ vào góc tường, những khoảng đen loang lổ trông ảm thấp vô cùng. Bóng hai người in mờ trên vách đất như mờ ảo.

Từ người Mộ Dung Đại bốc ra một mùi hương thơm dị thường. Thượng Chí nghe tim nàng đập mạnh, làn hơi ấp từ người nàng tỏa khắp thân thể chàng. Vòng tay Mộ Dung Đại càng lúc càng thu hẹp dần, làn môi xinh mọng lướt nhẹ khắp mặt Thượng Chí.

Chàng nghe hơi thở nàng mỗi lúc một mau, làn mi trĩu nặng ân tình.

Thượng Chí bất giác rung mình, chàng nghĩ đến những việc trong Hắc Cốc, cái màn kịch ân ái suýt nữa diễn ra, nếu không có lão Thiên Tề Giáo Chủ Dư Bình Nam đến thì chàng và nàng đã...

Tim chàng đập mạnh, toàn thân nóng như lên sốt.

Vết thương trên vai bị kinh động vì tình cảm, chàng thấy nhức nhối, bất giác kêu ái có vẻ đau đớn. Nhờ thế chàng đã trở về với thực tại, vết thương này không nhẹ, và chàng muốn chóng phục hồi công lực, vì nhiều việc còn đợi tay chàng.

Nghĩ vậy, bèn đưa tay gỡ tay Mộ Dung Đại, rồi gắng gượng ngồi thẳng dậy.

Mộ Dung Đại có lẽ luyến tiếc, nàng hỏi gấp:

- Hiền đệ! Em định... làm gì thế?

Thượng Chí đáp yếu ớt:

- Em muốn vận công chữa thương!

Mộ Dung Đại như chợt tỉnh, mỉm cười duyên dáng:

- Ô! Ấy mà chị quên mất, em để chị giúp một tay nhé?

- Không dám phiền chị nhiều, khi em vận công chữa thương xin chị bảo vệ giùm là đủ rồi!

Mộ Dung Đại lo lắng, nói:

- Thương thế của em không nhẹ...

- Ô! Thương thế này mà đáng kể vào đâu!

- Ở đây không ai để ý đâu, tốt nhất để chị giúp em hành công, như thế sẽ chóng phục hồi nguyên khí hơn...

- Chị! Có người!

Thượng Chí đưa tay ra dấu bảo nàng im lặng, Mộ Dung Đại lạnh lẽo đưa tay áo phất một cái, căn nhà trở nên tối đen như mực. Nàng lẻ làng phóng qua cửa sổ, núp kỹ vào bóng tối quan sát, cảnh vật về đêm u tịch lạnh lùng, từng cơn gió thổi qua, bóng trúc nghiêng ngả về một phía trông ảo ảo làm sao, trên nền trời xanh tím thăm thẳm, dãy ngân hà vắt ngang như vầng tang trắng, ngàn sao lấp lánh tỏa ánh sáng mờ mờ xuống trần gian. Tiếng dế đua trỗi lên bên tai, nàng nhìn quanh mà chẳng phát hiện được bóng người nào.

Nhưng chưa yêu tâm, Mộ Dung Đại đi vòng quanh căn nhà quan sát một lúc, mới chui vào trong, vừa đốt đèn lên thì Thượng Chí đã hỏi:

- Ai thế tử tử?

- Chẳng có ai cả!

Thượng Chí cau mày:

- Thế thì lạ thực!...

- Khi nãy em đã thấy gì?

- Một bóng người! Hắn chỉ thoáng qua một cái là biến mất...

Mộ Dung Đại cau mày, nói:

- Hay là em trông nhầm!

- Vô lý! Không thể lầm lẫn được!

Mộ Dung Đại có vẻ suy nghĩ, một lát sau nói:

- Thôi! Em hãy chữa thương đi, chị ở ngoài bảo vệ cho, xem ai dám vuốt râu hùm nào!

Đột nhiên Thượng Chí chỉ tay về phía cửa sổ, nói:

- Tỷ tỷ! Vật gì kia!

Mộ Dung Đại giật mình, vội quay lại cúi xuống nhặt lấy. Thì ra đấy là mảnh giấy có ghi:

"Địch sẽ đến, đây không phải là chỗ yên ổn, cấp thời dời chỗ!"

Ở cuối không đề tên tuổi gì cả, nhưng nét chữ rất mềm, lại dùng son đỏ mà viết lấy nên có thể đoán ngay chủ nhân của nó là một thiếu nữ.

Nàng là ai mà ném giấy này?

Chữ địch đây có ý chỉ ai?

Hai người nhìn nhau một lúc lâu mà vẫn không nói gì. Người ném thư này hiển nhiên là thân thủ cao cường khác người, nếu không được thoát được đôi mắt của Hồng Y nương tử Mộ Dung Đại được.

Mộ Dung Đại là nữ nhi nên dĩ nhiên rất hiểu tâm lý phái yếu, mặt nàng có vẻ nghiêm nghị hỏi:

- Em nghĩ người này là ai?

Thượng Chí lắc đầu:

- Chẳng biết gì cả!

- Em hãy tìm xem. Trong các bạn gái của em, ai thân thủ cao.

- Việc này không phải đệ chưa nghĩ tới, chỉ có hai người, nhưng...

Mộ Dung Đại vội hỏi:

- Họ là ai?

Thượng Chí đáp:

- Một người là Thất Hồn Nhân, còn...

- Thất Hồn Nhân!

- Phải! Chị có quen bà ta à?

Mộ Dung Đại khoát tay, nói:

- Không, chị chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ thôi! Còn người kia?

- Người ấy là Hữu Tâm Nhân, con gái của Thất Hồn Nhân.

Mộ Dung Đại thờ người có vẻ tư lự, miệng lẩm bẩm:

- Hữu Tâm Nhân!... Hữu Tâm Nhân!... Hữu...

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Chị nghĩ gì thế?

Mộ Dung Đại cười hí hỏm:

- Tên này nghe hay quá, Hữu Tâm! Một cô gái mà lại xưng là Hữu Tâm Nhân, hơn nữa trên giang hồ chưa ai nghe qua tên ấy bao giờ, có thể... có thể...

Thượng Chí tròn mắt, hỏi:

- Có thể sao?

- Có thể nàng dành tên ấy cho riêng em!

Lòng chàng bất giác chấn động mạnh, nhưng chợt nghĩ đến Thất Hồn Nhân đã dùng bao nhiêu thủ đoạn, để buộc chàng phải kết duyên cùng Ngô Tiểu My. Nếu nàng yêu ta tất mẹ nàng phải lo lắng cho nàng chứ?

Nghĩ thế chàng không còn nghi ngờ gì cả, nhưng lại không cãi, vì biết có nói Mộ Dung Đại chẳng chịu tin nào, hơn nữa chả có ích gì.

Thượng Chí liền cười, nói:

- Chúng ta khỏi phải bàn đến việc này nữa!

Mộ Dung Đại hậm hực:

- Nếu vậy em đã nhận mẹ con Thất Hồn Nhân đã làm ra việc này?

- Sao chị lại vô lý thế!

- Tại sao lại vô lý chứ!...

- Mẹ con bà ta đối với em ân nặng như núi, nghĩa rộng tựa bể cả. “Người ta” có thể xuất hiện mà nói rõ mọi việc, chứ không thềm ném giấy, ẩn mình làm gì.

Mộ Dung Đại vẫn nằng nặc:

- Như thế vẫn chưa đủ!

- Còn thiếu gì nữa?

Mộ Dung Đại tròn mắt, đáp:

- Biết đâu chừng họ không tiện hiện hình, vì nghỉ kỷ một việc gì khác nữa, có thể... có thể là...

- Có thể là gì?

- Hay họ thấy chúng ta ở gần nhau nên chẳng chịu lộ diện chẳng?

Thượng Chí then đỏ mặt, nói:

- Việc này càng vô lý hơn! Em không tin.

Mộ Dung Đại cười ôn hòa, nói:

- Em còn nghĩ ra ai khác chẳng?

Thượng Chí lắc đầu, nói:

- Hết rồi! Không còn ai cả!

Mộ Dung Đại trầm mặc, một lát sau âu yếm nói:

- Thôi em cứ an tâm ngồi đây trị thương có chị bảo vệ, xem ai đủ can đảm đụng đến em cho biết! Hơn nữa theo lời kẻ bí mật thì tung tích của ta đã bị khám phá, em không thể trốn thoát với thương thế trầm trọng thế kia.

Hai chữ “trốn thoát” Mộ Dung Đại cố ý gần mạnh làm hùng khí trong người Thượng Chí trỗi dậy, chàng liền gật đầu:

- Được!

Mộ Dung Đại mỉm cười duyên dáng, từ từ bước đến cạnh chàng, cúi xuống cắn nhẹ vào má Thượng Chí, rồi thổi tắt đèn, tung mình ra khỏi cửa.

Thượng Chí trân người vì khoái cảm, nhưng sau đó chàng định thần tự vấn:

- Không thể được! Huyết cừ phải rửa! Hơn nữa đã dính hôn với Ngô Tiểu My, tình thâm của Đông Phương Huệ chưa dứt, ta không thể mê muội vì hương sắc của nàng được.

Nghĩ vậy, Thượng Chí liền xếp bằng tròn, nhắm mắt, vứt bỏ tất cả mọi việc ra ngoài trí óc, rồi âm thầm vận công chữa thương.

Sau khi Mộ Dung Đại tung mình ra khỏi cửa không bao lâu, một bóng người thon thon nhẹ tới, lặng lẽ mở cửa lách mình vào nhà, rồi ẩn vào sau lưng Thượng Chí. Riêng Thượng Chí vì đang nhập định lòng không còn lo nghĩ gì cả, nên chẳng phát hiện được sự xuất hiện này.

Người ấy là ai! Tại sao lại hành động kỳ cục thế?!...

Mộ Dung Đại vừa thoát ra khỏi nhà, liền ẩn kỹ vào bóng cây gần đó canh phòng.

Độ chừng nửa giờ sau, nàng phát hiện có ba bóng đen xé gió lướt về phía nàng.

Mộ Dung Đại than thầm:

- Thôi! Chết rồi!

Trong chớp mắt ba bóng người đã đứng lại cách gian nhà tranh lụp xụp khoảng năm trượng.

Đó là ba lão già áo vàng, thân thể vạm vỡ, mắt sáng như sao, ẩn tích một công lực thâm hậu.

Bỗng có tiếng nói khàn khàn:

- Lý Hương Chủ! Có phải đây chăng?

Lão già đứng giữa đáp:

- Không sai! Đã dò thăm rõ ràng rồi, bọn họ chính là người mà Giáo Chủ sai bắt đó!

Mộ Dung Đại chửi thầm:

- Té ra bọn chó Thiên Tê này đấy!

Lão kia lại cất giọng khàn khàn như vẹt đực:

- Lý hương chủ có chắc là Lãnh Diện Nhân bị thương không?

Lão già họ Lý đáp quả quyết:

- Dĩ nhiên! Nếu không sao phải để con nhãi kia bỗng chạy, mục đích chúng ở đây là chữa thương đấy!

Giọng vẹt đực lại cất lên:

- Lãnh Diện Nhân đã bị thương thì đỡ lo rồi, nhưng còn con nhỏ mặc áo đỏ đẹp như tiên ấy lại đáng ngại cho ta vô cùng.

Mộ Dung Đại nhủ thầm:

- Chúng mày thật hết chỗ sống rồi.

Trong tay nàng đã nắm sẵn túi đựng Đoạt Hồn Trâm, định cho ba lão áo vàng nếm thử... Thoạt nghe có tiếng nói:

- Trách nhiệm của ta chỉ xem xét thôi, chớ có bắt chúng nó đâu mà lo! Hộ pháp sắp đến rồi!

- Ô kìa! Người đã tới!

Mộ Dung Đại ngạc nhiên, nhìn theo hướng tay của lão áo vàng đứng giữa.

Trong màn đêm đen như mực, một bóng người vạm vỡ phi nhanh tới chẳng mấy chốc bóng ấy đã đứng trước mặt ba lão áo vàng.

Đột nhiên Mộ Dung Đại giật mình, tim đập thình thịch, thầm nói:

- Lạ thực! Tên ma đầu khét tiếng giang hồ này đã ẩn tích mấy mươi năm nay, tại sao bây giờ lại gia nhập vào Thiên Tề Giáo? Khó hiểu thật!

Người vừa đến là một lão già cao lớn, dữ tợn, mặc áo dài đen! Mắt sáng như sao, trong bóng tối đôi mắt của lão ngời lên tia xanh biếc như mắt mèo. Chỉ nhìn vào hình dạng của lão, người ta đủ khiếp rồi. Lão ta chính là tên đại ma đầu Côn Thế Ma Vương.

Với bối phận và danh vọng của lão đã gây trên giới giang hồ, mà đành khép dưới quyền điều khiển mà Thiên Tề Giáo, thật khó mà tin được!

Tiếp theo đó, có tiếng xé gió đưa đến, năm bóng đen lực lưỡng như năm con đại bàng đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt Côn Thế Ma Vương.

Mộ Dung Đại lo lắng vô cùng, giữ chân với lão đại ma đầu Côn Thế Ma Vương đã khó rồi, lại còn thêm tám lão già chó má này nữa, thì làm sao kiềm chế nổi! Sự hiểm nguy của chàng quả đáng ngại lắm.

Nàng hối hận vì quá nông nổi, ỷ tài. Nếu khi nãy nghe theo lời của người bí mật kia thì hay biết mấy! Nếu chàng có mệnh hệ nào, chắc ta sống không nổi!

Ba lão áo vàng tiến đến trước mặt Côn Thế Ma Vương cúi đầu cung kính, đồng loạt hô:

- Yết kiến Hộ Pháp!

Lão ma đầu oai vệ khoát tay, cất giọng rồn rảng:

- Miễn lễ! Hai đứa bé ấy ở đâu?

Một lão trong ba lão áo vàng bước ra nói:

- Bẩm hộ pháp! Chúng nó ở trong căn nhà tranh trước mắt ạ!

Côn Thế Ma Vương gật đầu có vẻ hài lòng:

- Các người phong tỏa ba phía, còn bản hộ pháp sẽ vào tóm đầu hai đứa bé ấy!

- Tuân lệnh!

Vừa dứt lời, tám cao thủ Thiên Tề liền tản mác, mỗi người giữ một vị trí quanh căn nhà nhỏ, chỉ chờ mỗi cửa vào.

Côn Thế Ma Vương gật đầu có vẻ hài lòng, rồi bình tĩnh tiến bước tới gian nhà.

Mộ Dung Đại biết nguy đến nơi, vội nhảy vút xuống chặn đầu Côn Thế Ma Vương cất giọng ngọt ngào:

- Chẳng hay các hạ là cao nhân của tôn phái nào?

Côn Thế Ma Vương đứng khựng lại, ngược mắt nhìn Mộ Dung Đại. Bất giác lão lùi lại một bước, mắt nhìn Mộ Dung Đại không chớp.

Đã trên trăm tuổi chất chồng lên đầu, mà lão chưa hề thấy người đàn bà nào đẹp như nàng. Lão ta sững sờ như kẻ mất hồn.

Mộ Dung Đại mỉm cười, hỏi:

- Tôn danh đại hiệu của các hạ là gì! Có thể cho tiểu nữ biết chăng?

Lão ma đầu cười hì hì, nói:

- Người ta thường gọi lão phu là Côn Thế Ma Vương?

Mộ Dung Đại vờ kinh ngạc ồ một tiếng, rồi cất giọng trong như ngọc:

- Tôi thất kính của tiểu bối thật chẳng biết để đâu cho hết! Thì ra là lão tiền bối!

Côn Thế Ma Vương nạt lớn:

- Tử nữ! Đừng hòng qua mặt lão phu?

Mộ Dung Đại tròn mắt kinh ngạc:

- Ủa! Lão tiền bối nói gì lạ vậy?

- Mi biết rồi mà còn hỏi à?

- Vẫn bối, thật chẳng hiểu gì cả!

Côn Thế Ma Vương hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Vậy, lão phu hỏi mi, tại sao nhảy ra gần ta lại hả?

Mộ Dung Đại nghiêm mặt, cất tiếng lạnh lút:

- Vẫn bối đang bảo vệ cho một người bạn mới dám đường đột chặn đường tiền bối! Mong lão tiền bối tha lỗi cho.

- Bạn của mi có phải là Lãnh Diện Nhân không?

Mộ Dung Đại gật đầu, tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thưa phải! Mà sao lão tiền bối rõ thế?

Côn Thế Ma Vương quắc mắt, nói:

- Lão phu vì nó mà đến đây, cả mi nữa!

- Lão tiên bối vì hai chúng tôi mà đến đây thật sao?
- Không sai!

Ngoài mặt bình thản nhưng lòng Mộ Dung Đại rối như tơ vò, nàng biết Thượng Chí đang chữa thương, sức phản kháng không còn nữa, chỉ cần một người tầm thường cũng có thể hại chàng. Nếu bọn thủ hạ của lão lọt vào được trong nhà, thì tai hại không thể tưởng tượng, nhưng việc đến sẽ đến, nàng không thể phân thân được, nên chỉ mong vào sự rủi may thôi.

Nghĩ thế, Mộ Dung Đại làm vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tội tiểu bối này chưa lần nào thất lễ với lão tiên bối kia mà! Tại sao...

Côn Thế Ma Vương nạt đùa:

- Thôi câm đi! Lão phu phải theo lệnh trên mi đừng có giảo hoạt mà khốn đấy!
- Lệnh trên! Lão tiên bối mà chịu lệnh! Theo văn bối nghĩ, thì với bối phận và danh vọng của người, trên võ lâm này hỏi mấy ai sánh kịp. Văn bối tuy ngu mụ, nhưng không tin thế bao giờ. Ai là người dám ra lệnh cho tiên bối chứ?

Côn Thế Ma Vương cảm thấy khó chịu vô cùng, then quá hóa giận, lão quát lớn:

- Ít nói một tí được không! Hừ! Lão phu phải bắt mi trước rồi đến thẳng kia!

Dứt lời vung song chưởng, rồi đột nhiên biến thành trảo chụp xuống đầu Mộ Dung Đại không những lạnh lẽo như chớp mà còn độc hiểm vô cùng.

Nhìn vào giới võ lâm để tìm một cao thủ tránh khỏi thế cầm nã của lão thật không dễ gì.

Mộ Dung Đại kinh hãi thẳm, không dám chậm trễ liền xoay người chui lọt khỏi hai bàn tay xòe rộng của lão ma đầu.

Thân pháp lạnh lẽo của nàng khiến Côn Thế Ma Vương phải giật mình.

Nhưng lão nào chịu bỏ, liền biến trảo thành chưởng bửa ngay đầu Mộ Dung Đại mạnh như gió táp.

Mộ Dung Đại nhẹ nhàng lách sang bên hét lạnh:

- Nể lão là bậc tiền bối, tiểu nữ đã nhường đủ hai chiêu rồi đấy!

Côn Thế Ma Vương đã xuất thế hai lần, mà chưa hạ được đứa con nít miệng còn hôi sữa thì tức giận quát lớn:

- Tiểu nữ khá thật! Nhưng chớ vội ngông cuồng, hãy tiếp chiêu đây!

Tiếng quát chưa dứt, lạnh lẽo phát liền ba chưởng, chưởng phong xoáy tung cả đất, dồn dập như sóng vỗ bờ.

Tự biết không đỡ nổi, Mộ Dung Đại liền dùng thân pháp biến ảo, lách người tránh thoát vòng chưởng khí. Người nàng len lỏi trong song chưởng như bóng ma hồn quế, trông đẹp mắt vô cùng. Tuy chiếm được lợi thế nhưng Mộ Dung Đại vẫn không chịu xuất thủ, nàng muốn lợi dụng thân pháp, kỳ ảo này để kéo dài thời gian, càng lâu càng hay.

Nàng cất tiếng lạnh lạnh:

- Tiểu nữ nhường tiền bối ba chiêu rồi đấy!

Côn Thế Ma Vương nghiêng rằng kèn kẹt, lão không ngờ thân pháp nàng cao diệu thế, cứ theo qui luật bình sanh trong đời lão thì không ra tay nữa.

Chính đồ đệ của lão là Âm Sát Mạc Tú Anh cũng chỉ giết người không quá ba chiêu, nay đã xuất liền ba chiêu mà không thu được kết quả, lão muốn ngừng tay, nhưng đây là lệnh của Thiên Tề Giáo Chủ, ngoài ý tưởng lão.

Nghĩ thế, Côn Thế Ma Vương vừa giận vừa thẹn, lão phóng tới, vung song chưởng chụp xuống đầu Mộ Dung Đại. Tư thế ác liệt vô song.

Bị chưởng phong bủa vây kín người, hết đường tránh né, Mộ Dung Đại cắn môi vung tay, tả chưởng vòng thành hình tròn, hữu chưởng đánh chéo ra, vừa công lẫn thủ.

Chưởng lực của Côn Thế Ma Vương vừa đánh ra, đã cảm thấy có một luồng hấp lực vô hình dẫn xéo qua một bên, đồng thời một đại kinh lực ghê gớm áp tới. Giật mình kinh hãi, lão ma đầu vội thu chưởng lại, nhảy lẹ qua một bên.

Quả không hổ danh đại ma đầu! Lão vừa lách được ra ngoài, liền vung chưởng đột kích.

Song chưởng chưa kịp thu lại, thì kinh khí của đối phương đã ập tới. Mộ Dung Đại giật mình, cắn răng, song chưởng y thế cũ vòng lẹ một cái, định hóa giải thế công của đối phương, nào ngờ công lực của lão ma đầu cao hơn một bậc...

Bùng! Tiếng dội chấn động cả cây cối quanh vùng, Mộ Dung Đại bị đẩy ra sau mấy bước tiếp.

Côn Thế Ma Vương thấy nàng ngang nhiên đỡ chưởng của lão, mà chỉ lùi lại có mấy bước, không hề hấn gì cả, thì lòng không khỏi kinh hãi thâm. Lão nghĩ:

- Nếu không thanh toán con nhỏ này thì oai danh của ta sẽ tan mất!

Thế nên, mặt lão ma đầu trầm xuống, sát khí nổi lên dày đặc phóng thân hình to tướng tới, hú một tiếng rung chuyển cả không gian, vung thân lực đánh liền tám chưởng.

Lão ma đầu xuất tám chiêu này, không ngoài “mượn đỡ” tánh mạng nàng, vì thế song chưởng phát lên liên miên, dồn dập như sóng vỗ bờ, chưởng lực chia nhau phong tỏa tám hướng không chừa một kẽ hở.

Sắc mặt cái nhợt, Mộ Dung Đại biết quanh mình chưởng phong dày kịt, hớ một chút là tiêu đời ngay. Vì thế muốn tránh cũng chẳng được nào, liền cắn chặt răng liều lĩnh vùng song chưởng chống đỡ.

Bùng! Tiếng chưởng phong chạm nhau đinh tai nhức óc. Mộ Dung Đại kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình nàng bị tung ra ngoài một trượng, miệng phun một tia máu...

Thân hình vừa chạm đất, Mộ Dung Đại liền lăn một vòng, rồi tung mình đứng thẳng dậy, xem như chẳng có gì cả.

Côn Thế Ma Vương không khỏi kinh sợ, rùng mình một cái, rồi lướt tới vùng chưởng bủa mạnh vào người nàng.

Mộ Dung Đại hừ một tiếng lạnh như băng tuyết, hữu chưởng liền tung ra...

Một làn kim độc nhỏ như lông bò bay tới, không hề gây một tiếng động nào. Dẫu là cao thủ tuyệt thế giang hồ, trong bóng tối thế này, muốn tránh né loại ám khí vô thanh ấy, có thể nói là một việc rất khó.

Nhưng công lực của lão ma đầu nào phải thường, trong võ lâm hiện hữu lão chỉ thua sút một hai người thôi. Vì thế mắt của lão vô cùng sắc bén, nên đã thấy được ám khí độc hại của Mộ Dung Đại.

Côn Thế Ma Vương vừa ngạc nhiên vừa lo sợ vùng song chưởng quét rơi tất cả đám ám khí xuống đất.

Mộ Dung Đại khiếp hãi, liền vùng tả chưởng bủa tới nhanh như chớp giật.

Côn Thế Ma Vương xoay một vòng nhảy thoát ra ngoài trước đôi mắt ngạc nhiên của Mộ Dung Đại.

Lão ma đầu quát lớn:

- Ngừng tay!

Nét mặt trầm xuống lạnh như tiền, mắt lóe sát khí, nàng cất giọng rờn rợn:

- Sao? Mùi vị của Đoạt Hồn Trâm này chắc khó xài lắm nhỉ?

Côn Thế Ma Vương trợn mắt quát:

- Đoạt Hồn Tiên Cô là gì của mi?

Mộ Dung Đại bị hỏi bất ngờ, sững sờ một lúc rồi nói:

- Người là sư phụ của ta!

Toàn thân lão ma đầu run rẩy như lên cơn sốt, hét lớn:

- Sao? Lệnh sư! Bà ta chết rồi à?

- Không sai!

Côn Thế Ma Vương vội vã trở tới năm bước lớn... Song chưởng Mộ Dung Đại đưa cao...

- Dừng tay! Mi là truyền nhân của Đoạt Hồn Tiên Cô?

Mộ Dung Đại kinh ngạc, buột miệng:

- Phải!

Côn Thế Ma Vương run run:

- Lệnh sư chết được mấy năm rồi?

- Hai mươi năm!

- Hai mươi năm rồi sao?

- Không sai!

Đột nhiên Côn Thế Ma Vương ôm mặt nức lên một tiếng, rồi ngửa lên nhìn trời, không nói lời nào mà cũng chẳng thèm để ý đến Mộ Dung Đại.

Thời son trẻ theo bước dĩ vãng hiện về với lão.

Mộ Dung Đại ngạc nhiên vô cùng, cứ trở mắt nhìn cái hành động kỳ quái của lão ma đầu.

Giữa sư phụ nàng và lão này có liên quan gì chẳng? Nếu thế tại sao khi còn sống sư phụ nàng không hề nhắc đến tên lão bao giờ!

Côn Thế Ma Vương đứng trơ trơ như phỗng đá, mắt lão nhắm lại, tìm về dĩ vãng xa xưa.

Lúc này nếu Mộ Dung Đại muốn hạ thủ thì lão ta sẽ chết ngay, nhưng hành động của lão ma đầu quá quái lạ, làm nàng không nghĩ đến việc hạ độc thủ. Mộ Dung Đại muốn khám phá sự bí mật giữa ân sư và lão ma đầu này.

Xét cử chỉ của Côn Thế Ma Vương nàng có thể đoán phong phanh, là giữa ân sư và lão chắc có một đoạn trường tình bi hận, chứ không thể là thù nghịch với nhau được.

Chợt nghĩ tới Thượng Chí, Mộ Dung Đại hồi hộp lạ thường, rồi trực nghĩ đến sự hiểm nguy của chàng, Mộ Dung Đại thoát ý nghĩ, muốn nhân cơ hội này xuống tay hạ quách lão là yên chuyện.

Nàng mới vận công lực vào song chưởng, chưa kịp xuất thủ, thì lão ma đầu thở dài ảu não, nói như than:

- Chết rồi! Nàng đã chết rồi!...

Sau khi tự than lão từ từ đưa mắt nhìn chăm chặp vào Mộ Dung Đại, cất giọng run run vì cảm xúc:

- Bà ta được an táng ở đâu?

Mộ Dung Đại không khỏi kích động, nàng nhìn lão một lúc rồi hỏi:

- Giữa tiên sư và lão tiên bối có ẩn khúc gì chăng?

Côn Thế Ma Vương hơi rung động, mặt trĩu nặng ưu tư, lão cất giọng như than vãn:

- Nàng đã chết rồi! Những gì của quá khứ đã trôi mất rồi, còn gì phải hỏi nữa!

Mộ Dung Đại động tánh tò mò, nàng cất giọng lạnh lùng:

- Nếu thế, xin người đừng giận nhé! Văn bối không thể tiết lộ được.

Côn Thế Ma Vương ấp úng:

- Mi... mi không nói không được!

- Lão tiên bối đừng có ỷ lớn mà ăn hiếp người ta, nếu muốn tiểu nữ nói, thì lão tiên bối phải nói trước, xem giữa ân sư và người là thù, hay bạn, hoặc...

Đôi mắt sáng như sao của Côn Thế Ma Vương chợt dịu lại, cất giọng ôn tồn:

- Được lão phu sẽ nói!

Mộ Dung Đại đang chờ đợi nghe, chợt nàng phát giác trong nhà phát ra một tiếng hẫ hẫ.

Mặt cắt không còn chút máu, Mộ Dung Đại lão đảo suýt ngã, tim đập thành thạch như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Nàng quát lớn:

- Nguy rồi! Tiếng quát chưa dứt, thân hình nàng đã quay lại, phóng nhanh về hướng gian nhà tranh.

- o O o -